வைராக்ய டிண்டிமம்.

காம:க்ரோதஶ்ச லோபஶ்ச
தேஹே திஷ்டந்தி தஸ்கரா:
ஜ்ஞாநரத்நாபஹாராய 1
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:
ஜந்ம துக்கம் ஜரா துக்கம்
ஜாயா. துக்கம் புந:புந:
ஸம்ஸார ஸாகரம் துக்கம் 2
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:
மாதா நாஸ்தி பிதா நாஸ்தி
நாஸ்தி பந்து ஸஹோதர:-
அர்த்தம் நாஸ்தி க்ருஹம் நாஸ்தி 3
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:
ஆஶயாபத்ததே லோகே
கர்மணு பஹுசிந்தயா
ஆயு க்ஷீணம் நஜாநாதி 4
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:.

சற்குருப்யோ நம:.

தாண்டவராய சுவாமிகள

அருளிச் செய்த

கைவல்ய நவநீதம்.

இது

திருப்பூவண மடாதிபதி

ஸ்ரீ காசிகாநந்த

ஞானாசார்ய சுவாமிகளாலும்

ஸ்ரீ. க. சிவ. மடாலயம் குருசுவாமிகளாலும்

அச்சியற்றப் பெற்றது.

சென்னை,

ஆர்யகலா அச்சுக்கூடம்.

1923.

சற்குருப்யோ நம:

கைவல்ய நவநீதம்.

பாயிரம்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர்
பொருந்தா ருள்ளம், தன்னிலந் தரத்திற்
சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும், எந்நிலங்
களினுமிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம்,
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள்
போற்றி. 1

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேது
வா மயனாய் மாலாய், ஆன்றவீ சனுமாய்த்
தானே யகந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும், பூன்
ற முத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனாய்
நாளும், தோன்றிய விமல போத சொரூப
த்தைப் பணிகின் றேனே. 2

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமா
ம் பிரம மென்பால், கவருடைப் புவந மெல்
லாங் கற்பித மென்ற றிந்து, சுவரிடை வெ
ளிபோல் யானென் சொரூபசு பாவ மானே
ன், அவருடைப் பதும பாத மநுதிநம் பணி
கின்றேனே. 3

என்னுடை மநது புத்தி யிந்திய சரீர
மெல்லாம், என்னுடை யறிவி னாலே யிரவி
முன் னிமமே யாக்கி, என்னுடை நீயு நா
னுமேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய, என்னு
டைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறை
ஞ்சி னேனே. 4

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி
வான்போல், சந்தத மொளிரு ஞாந சற்குரு
பாதம் போற்றிப், பந்தமும் வீடுங் காட்டப்
பரந்த நூல் பார்க்க மாட்டா, மந்தரு முண
ருமாறு வத்துதத் துவஞ்சொல் வேனே. 5

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கட
ன் மொண்டு முன்னூற், குடங்களி னிறை
த்து வைத்தார்கு ரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்
சிக், கடைந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக் கை
வல்ய நவநீ தத்தை அடைந்தவர் விடய
மண்டிண் றலைவரோ பசியிலாரே. 6

மூத்தனை வேங்க டேச முகுந்தனை யெ
னையாட் கொண்ட, கர்த்தனை வணங்கிச் சொ
ல்லுங் கைவல்ய நவநீதத்தைத், தத்துவ
விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகந் தெளித லென்
றும், வைத்திரு படல மாக வகுத்துரை செ
ய்கின்றேனே. பாயிர முற்றிற்று.

தத்துவ விளக்கப் படலம்.

நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெ
ரிவி வேகம், மத்திய விகப ரங்கள் வருபோ
கங் களினி ராசை, சத்திய முரைக்க வேண்
டுஞ் சமாதியென் றாறு கூட்டம் முத்தியை
விரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தநமிந் நான்
கே.

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதாநஞ் சி
ரத்தை யாரும், சமமகக் கரண தண்டந் தம
ம்புறக் கரண தண்டம், அமர் தரு கருமம் பற்
று தறுத்தலே விடலென் றாகும், மமர்செ
யுங் காம மாதி வரினடக்குதல் சகித்தல். 2

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்,
சிந் திக்கு மாறு, சரதமா வைக்கு மித்தைச்
சமாதாந மென்பர் மேலோர், பரமசற் குரு
நூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும், வரமி
கு சமாதி யாறு வகையின்சொற் பொருளி
தாமே. 3

சாதந மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா
ருலகி லில்லை, ஆதலா விந்த நான்கு மடைந்
தவர்க் கறிவுண் டாகும், நூதந விவேகி யுள்
ள நுழையாது நுழையு மாகில், பூதசந் மங்
கள் கோடி புரிதனும் புருட னாமே. 4

இவனதி காரி யானே னிந்திரி யங்க
ளாலும், புவநதெய் வங்க ளாலும், பூதபௌ
திகங்க ளாலும், தவநமூன் றடைந்து வெய்
யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல், வெம்பிப், பவ
மறு ஞாந தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னா
னே. 5

ஆனபின், மனைவி மக்க ளர்த்தவே
டணைகண் மூன்றில், கானவர் வலையிற் பட்
டுக் கைதப்பி யோடு மான்போல், போன
வன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்
ணஞ் சென்று, ஞாநசற் குருவைக் கண்டு
நன்றாக வணங்கி னானே. 6

வணங்கிநின் றழுது சொல்வான், மாய
வாழ் வெனுஞ்சோ கத்தால், உணங்கினே
னையனேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்
ணம், பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச்

சிந்த மாக்கி, இணங்கிய குருவே யென்னை
யிரட்சித்தல் வேண்டு மென்றான். 7

அன்னதன் சிசுவை, யைய, னாமைமீன்
பறவை போலத், தன்னகங் கருதி நோக்கி
த்தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி; உன்னது பிறவி
மாற்று முபாயமொன் றுண்டு, சொல்வேன்,
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந்
தொலையு மென்றான். 8

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொ
ன்னதைக் கேட்ட போதே, தடமடு மூழ்
கினான்போற், சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி,
அடருமன், பொழுகு மாபோ, லாநந்த பாஷ்
பங் காட்டி, மடன்மலர்ப் பாத, மீண்டும் வ
ணங்கிநின், றீது சொல்வான். 9

சொன்னது கேட்க மாட்டாத், தொ
ண்டனா னாலுஞ், சுவாமி, நின்னது கருணை
யாலே, நீரெனை, யாள லாமே, உன்னது
பிறவி மாற்று, முபாயமொன் றுண்டென்
றீரே, இன்னதென், றதைநீர் காட்டி, யீடே
ற்றல் வேண்டு மென்றான். 10

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்த
பின் செறிந்த மண்ணின், குடம்பையுட் பு
ழு முன்னூ துங் குளவியின் கொள்கைபோ
லத், தொடங்கிய குருவு மாந்ம சொரூபமே
மருவ வேண்டி, உடம்பினுட் சிவ னைப்பார் 11
த் துபதேச மோது வாரே.

வாராயென் மகனே, தன்னை மறந்தவ
ன் பிறந்தி றந்து, தீராத சுழற்காற் றுற்ற
செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப், பேராத
கால நேயிப் பிரமையிற் றிரிவன், போதம்,
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வள 12
வுந் தானே.

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை
யுங்கண் டானேல், பின்னையத் தலைவன்
றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன், உ
ன்னைநீ யறிந்தா யாகி லுனக்கொரு கேடு
மில்லை, என்னைநீ கேட்கை யாலே, யீதுப
தேசித்தேனே. 13

என்னைத்தான் சடனா வுள்ளத் தெண்
ணியோ சொன்னீ ரையா, தன்னைத் தானறி

யா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ?
பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந்
துழலு வானேன்? நின்னைத்தா னம்பி னே 14
ற்கு நிண்ணய மருளு வீரே.

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென
வுணர்வான் யாவன், அன்னவன் றன்னைத்
தானென் றறிந்தவ னாகு மென்றார், சொ
ன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லெ
ன்றான், பின்னது கேட்ட வையர், பீழையு 15
நகையுங் கொண்டார்.

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் கா
ணே னென்றாய், மோகமாங் கநவில் வந்து
முளைத்தவ னெவனீ சொல்வாய்? சோகமாங்
கநவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனார் சொ
ல்வாய்? ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா 16
னேது சொல்வாய்.

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள
நினைவு நீங்கிக், கநவுகண் டதுஞ்சு ழுத்தி
கண்டதும் வேறொன் றேபோல், திநமநு
பவிப்ப தொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே,

மநதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும, தருளு வீரே. 17

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பி றைகாட்டு வார்போல்; ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி, யருந்ததி காட்டுவார் போல், தூலத் தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான மூலத்தைப், பின்பு காட்ட முனிவரர், தொட ங்கி னாரே. 18

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மெ ன்றுஞ் சொல்லும், உத்தியாற் பந்தம் வீடெ ன்றுரைக்கும்வே தாந்தமெல்லாம், மித்தை யா மாரோபத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான் முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய். 19

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை, யாவ வெல்லாம்; ஓரோர்வத் துவினில், வேறே யோரோர்வத் துவினை யோர்தல்; நாருடு பணி யாய்த் தோன்ற னரனாகி தறியிற் றோன் றல், நீருடு கானற் றோன்ற னிறந்தலம் வெ ளியிற் றோன்றல். 20

இப்படிப் போல, நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி; ஒப்பமா, யிரண்டற் றொன்றா, யுணர் வொளி நிறைவாய், நிற்கும்; அப்பிர மத்திற், றோன்று, மைம்பூத விகார மெல்லாம்; செப் புகற் பனையி னாலே, செனித்தவென், றறிந்து 21
கொள்ளே.

அதுதானெப் படியென் றக்கா லநாதி யாஞ் சீவ ரெல்லாம், பொதுவான சுழுத்தி போலப், பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்னில், இதுகால தத்து வப்பேரீசனுட் பார்வை யா லே; முதுமூல சுபாவம் விட்டு, முக்குணம் 22
வியத்த மாமே.

உத்தம வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு கறுப்புமாகும், சத்துவ குணத்தினோடு ரசோ குணந் தமோகு ணந்தான், சுத்தமோ டழு க்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமு மூன்றா ய், ஒத்துள வேனுந் தம்மு ளொருகுண மதிக 23
மாமே.

ஒருவழி யிதுவா, மித்தை, யொருவழி வேறுச் சொல்வர், மருவுமவ் வியத்தந் தானே,

மகதத்வ மாகு மந்த, அருண்மக தத்து வந்
தானகங்கார மாகு மென்றும், கருவகங் கார
மூன்றாக் காட்டிய குணமா மென்றும். 24

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்
குஞ்சிற் சாயை தோன்றும்; முக்குணங் களி
னுந் தாய்தா முதற்குண மாயை யாகும்; அக்
குணப் பிரமச் சாயை யந்தரி யாமி மாயை,
எக்குணங் களும்பற் றாதோ னிமித்தகா ரண
னா மீசன். 25

ஈசனுக் கிதுசு ழுத்தி யிதுவேகா ரணச
ரீரம், கோசமா னந்த மாகுங் குணமிரா சதம
வித்தை, தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சா
யை சீவ கோடி, நாசமா முயிர்க்கப் போதி
நாமமும் பிராஞ்ஞ னாமே. 26

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா
னந்த கோசம்; சுழுத்திகா ரணசரீ ரஞ் சொன்
னதிம் மட்டு மோக, முழுக்குணத் திரண்
டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோம்,
வழுத்துசூக் குமவா ரோப வழியுநீ மொழி
யக்கேளாய். 27

ஏமமா யாவி னோத வீசனா ரருளி னா
லே; பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தந
ருண் டாகத், தாமத குணமி ரண்டு சத்தியா
ய்ப் பிரிந்து தோன்றும், வீபமா மூட லென்
றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும். 28

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்
லிய விண்ணும் விண்ணிற் காற்றதாங் காற்
றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும்,
போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளெ
ன்று பேராம், சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக
சாதந தநுவுண் டாகும். 29

ஆதிமுக் குணமிப்பூத மடங்கலுந் தொ
டர்ந்து நிற்கும், கோதில்வெண் குணத்தி
லைந்து கூறுணர் கருவி யாகும்; ஓதிய பின்
னை யைந்து முளம்புத்தி யிரண்டா ஞாந
சாதந மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி
னாலே. 30

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்த
கூறைந்து மைந்தும், பிராணவா யுக்க ளெ

ன்றும் பெருந்தொழிற் கருவி யென்றாம்
பராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு மிலிங்
க தேகம், சுராசுரர் நரர்வி லங்காய்த் தோ
ன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம். 31

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவ னிலங்குதை
சதனென் றாவன், இவ்வுடன் மருவு மீச
னிரணிய கருப்ப னாவன், இவ்வுட லிரண்டு
பேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமச ரீரம், இவ்வுடற்
கோசமூன்றா மிதுகனா வவத்தை யாமே.

சூக்கும சடமிம் மட்டுஞ் சொல்லினோ
மிப்பாற் றூலம், ஆக்குமா ரோபந் தானு
மடைவினின் மொழியக் கேளாய், தாக்கு
மிவ் வுயிர்க்குத் தூல தநுவும்போ கமுமு
ண் டாகக், காக்குமவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்
கள் செய்தான் றானே. 33

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி ந
ன்னான் காக்கி, நந்துதம் பாதி விட்டு நான்
கொடு நான்குங் கூட்ட, வந்தன தூல பூத
மகா பூத மவற்றி னின்றுந், தந்தன நான்
காந் தூல தநுவண்ட புவந போகம். 34

தூலமே. மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய
விசுவ னாகும், தூலமே மருவு மீசன் சொ
லும்விராட் புருட னாகும், தூலமே யந்ந
கோசந் துன்னுஞ்சாக் கிரவ வத்தை, தூல
கற் பனையீ தென்றா தொகுத்தது மநத்
திற் கொள்வாய். 35

சீரிய வீச னார்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி
யொன்றேல்; ஆரிய குருவே பேத மறிவ
தெப் படியென் றக்கால்; காரிய வுபாதி சீவ
ன் காரண வுபாதி யீசன்; வீரிய மிகுசமட்டி
வியட்டியாற் பேத மாமே. 36

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வந
மெனல் சமட்டி பேதம், சரங்கடா வரங்கள்
பேதத் தனியுடல் வியட்டி யென்பார், பரம்
பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி
யென்பார், இரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசர்க்கும் 37
பேத மீதே.

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினோங் கா
ண்ப வெல்லாஞ், சொற்பனம் போலு மென்
றே, துணிந்தவன், ஞானி யாவான், செற்

புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா
காசம் போல, அற்புத முத்தி சேருமபவாத
வழியுங் கேளாய். 38

அரவன்று கயிறென் றார்போ லாள
ன்று தறியென் றாற்போல், குரவன்சொல்
லுபதேசத் தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொ
ண்டு, புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்
று ஞானத், திரமென்னும் பிரம மென்று
தெளிவதே யபவா தங்காண். 39

படமுநூ லும்போற் செய்த பணியும்
பொன் னும்போற் பார்க்கில், கடமுமண்
ணும்போ லொன்றாம் காரிய காரணங்கள்,
உடன்முதற் சுபாவ மீறா வொன்றிலொன்
றுதித்த வாறே, அடைவினி லொடுக்கிக் கா
ண்ப தபவாத வுபாய மாமே. 40

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ்
சக்தி செய்யும், ஏடணை விகாரஞ் சொன்னீ
ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே, மூடலாஞ் சத்தி
செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா, கேட

றக் குருவே யென்னக் கிருபையோ டருள்
செய் வாரே. 41

ஞானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங்
களைத் தாங் கண்ட, ஞானிக டமையு மன்றி,
நாஸ்திக பாதியென்னும், ஊனிடை யுயிர்க
ளுள்ளத் துணர்விழி குருடாம் வண்ணம்; வா
னிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போ
ன் மூடும். 42

பூன்றமாம் பிரமத் துக்கும், புறத்துள
விகாரங் கட்கும், ஆன்றகூ டஸ்த னுக்கு மக
த்துள விகாரங் கட்கும், தோன்றிய பேதஞ்
சற்றுந் தோன்றாமன் மறைத்து மூடும்,
ஊன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி
யீதே. 43

ஆதார மறைந்து போனா லாரோப மெ
ங்கே தோன்றும், ஆதார மறையா தாகி லா
ரோப மில்லையே யென்றால், ஆதாரஞ் சமம்வி
சேட மாமென விரண்டு கூறாம், ஆதாரஞ்
சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே.

சகமதி விதுவென் சுட்டாஞ் சமானந்
தான் மறைந்திடாது, மிகவிது கயிறா மென்

னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகும், அக
மெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞான மறைத்
திடாது, பகர்விசே டமதாஞ் சீவன் பரமெ
னு மதனை மூடும். 45

கேவல நிலைதோன் றாமற் கெடுத்தது
பஞ்ச கோசஞ், சீவனும் சகத்து மாகிச் செனி
த்தவிட் சேப மன்றோ, ஆவர ணந்தா னேபா
ழனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ, மேவ
ருங்குருவே யென்று வினவிடின் மகனே
கேளாய். 46

தோற்றமாஞ் சக்தி தானுந் துன்பமாம்
பவமா னாலும்; ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க்
கநுகூல மாகுங் காணீ, ஊற்றமாம் பகற்கா
லம்போ லுபகார கிரியா லுண்டோ, மாற்ற
மென் னுறைப்பேன் மைந்தா, மறைப்ப துமி
சப்பொல் லாதே. 47

சுழுத்தியிற் பிரள யத்திற் றோற்றமாஞ்
சங்கண் மாண்டும், அழுத்திய பவம்போய்
முத்தி யடைந்தவ ரொருவருண்டோ, முழு
த்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்

கும்; கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற்
கெடுத்த கேடே. 48

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய
தோற்ற மான, சத்தியும் பொய்யே யென்றா
ற் சத்திசா தனமா வந்த, முத்தியும் பொய்யா
மென்னின் மோகநித் திரைவி லங்கால், நித்
திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய்
யாமே. 49

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா விரும்பினை
விரும்பா லெய்யும், அம்பினை யம்பாற் பற்று
மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பார்; வம்பியன்
மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின்
னைத், தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடி
போற் போமே. 50

இந்தமா யையினாற், சீவர்க் கேழவத்
தைகளுண் டாகும், அந்தவே ழவத்தை தம்
மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய், முந்
தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல்கா ணாத
ஞானம், சந்த தங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல்
குளிர்மை யாதல். 51

பிரமமாந் தனைம றந்த பேதைமை
யேயஞ் ஞானம், பரனிலை காணோ மென்று
பகர்தலா வரண மூடல், நரனொரு கருத்தாற்
சீவ னானென முளைத்த றோற்றம், குரவன்
வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல்
பரோட்ச ஞானம். 52

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேக
மும்போய், அத்துவி தந்தா னாத லபரோட்
ச ஞான மாகும், கர்த்தனாஞ் சீவ பேதங் கழி
வதே துக்கம் போகல், முத்தனா யெல்லாஞ்
செய்து முடிந்ததா நந்த மாமே. 53

இதனைக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொ
ருதிட் டாந்தம், புதுமையாங் கதைகேள்
பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி, உதகதீ
ரத்தி லேறி யொருவனொன் பதுபே ரெண்
ணி, அதனொடு தசமன் றானென் றறியா
மன் மயங்கி நின்றான். 54

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனிலை கா
ணோ மென்றல், பிறியாவா வரண மாகும்
பிழைகொண் டழல்விட் சேபம், நெறியா

ளன் றசம னுண்டு நிற்கின்றா னென்ற
சொல்லைக், குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற்
கொள்வது பரோட்ச ஞானம். 55

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருட
ரொன் பதின்மர் தம்மை, எண்ணுநீ தசம
னாவை யென்னவே, தன்னைக் காணல், கண்
ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வது
நோய் போதல், திண்ணிய மதி லையங்
தெளிதலா நந்த மாமே. 56

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் சற்
குரு மூர்த்தி யேயென், நீசவடி வினையான்
காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்றான், சுசி
பெறுமிலட்சி யார்த்தந் துவம்பதந் தற்பதங்
கட்கசிபத வைக்கியஞ் செய்யு மதுசெயு
முண்மை கேளாய். 57

விண்ணொன்றை மகாவிண் ணென்று
மேகவிண் ணென்றும் பாரின், மண்ணொ
ன்று கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண்
ணென்றும், எண்ணுங்கற் பனைபோ லொன்

றே யெங்குமாம் பிரம மீசன், நண்ணுங்கூ
டஸ்தன் சீவ ஞன்ருசை தங்யமாமே. 58

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டி
னுக்கும், வாச்சியம் லட்சி யந்தான் மலமிலா
ப் பிரம மாங்மா, காச்சிய பாலி னெய்போற்
கலந்தொன்ருங் கடைந்தெ தடுக்கும், ஆச்சிய
மென்ன வுன்னை யறிந்துநீ பிறிந்து கொள்
ளே. 59

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமா
கு முடனு னென்னும், அறிவினைக் கொல்
லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்ருே, வெ
றியதோற் றிருத்தி மூக்கின் விடுவது போ
லுன் மூக்கால், எறிபிராணனுநீ யல்லை யிரா
சத குணவி காரம். 60

காரணமா மநது புத்தி கருத்தாவா
மவையாங் மாவோ, தாமுள விரண்டு கோ
சஞ் சத்துவ குணவி காரம், வரமறு துயிலா
நந்த மயனையு நானென் ஞதே, விரவிய தம
வஞ் ஞாந விருத்தியின் விகார மாமே. 61

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சா
ட்சி யேகம், நித்தியம் வியாபி யாங்மா நீயது
வாவ றிந்து, பொத்தொடு சடந்துச் காதி
பொருந்துபே தங்க ளான, குத்திர பஞ்ச
கோசக் குடைகவிட்டு வெளியி லாவாய். 62

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்
கின்ற பொழுது பாழே, விஞ்சிய ததுவல்
லாமல் வேறென்றுந் தெரியக் காணேன்,
அஞ்சன விருளை யோநா னகமென வநுப
விப்பேன், வஞ்சமில் குருவே யென்ற மக 63
ன் மதி தெளியச் சொல்வார்.

மூன்புக ழசமன் புத்தி மோகத்தா லெ
ண்ணி யெண்ணி, ஒன்பது பேரைக் கண்ட
வொருவனுந் தனைக்கா ணுத, பின்பவ னி
ண்டயிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாராய்,
அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண் 64
பா னீயே.

தூலசூட் சுமவஞ் ஞாந தோன்றமூ
ன் றவத்தை தாமும், காலமோர் மூன்றுஞ்
சங்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள், போல

வே வந்து வந்து போனவெத் தனையென் பேனன், ஆலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெ லாஞ் சாட்சி நீயே. 65

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேது கொண்டறிவே னென்று, சொல்லாதே சுய மாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வே றுண் டோ, பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்ப் பதுந் தனைக்கொண் டேதான், அல்லாமற் பதி னென் ருனு மவனிடத் துண்டோ பாராய். 66

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே று ண்டென் றெண்ணும், அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க்கநவஸ்தை பலமாய்த் தீரும், அறிப டும் பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை, அறிபொரு ளாகு முன்னை யநுபவித் தறிவாய் நீயே. 67

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லாம், மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந் தான் சுபாவ மன்றோ, அதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே, அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே.

இந்தநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொ ருளா மென்றும், பந்தமில் பிரம மேதற்பத ந்தனிலி லட்சியார்த்தம், அந்தமாஞ் சீவனீச னவர்களே வாச்சியார்த்தம், சந்ததம் பேத மாமொர் தம்மைக்கயிக் கியங்கூ டாதே. 69

பேதமா னதுவுஞ் சேளாய், பெயராலு மிடங்க ளாலும், ஒருசு ரூபாதி யாலு ரூட லாலு ரூணர்வி னாலும், பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பர், ஆதலாலிவ ர்க்கெந் நாளு மைக்கியமென் பதுகூடாதே.

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாச கப் பொருள் சேராமல், இடராகிற் பொரு ளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள் வார், திடமான வதுவு மூன்ருச் செப்புவார் விட்ட தென்றும், விடலிலா தென்றும் விட் டு விடாததென்-றும்பே ராமே. 71

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச் சேப் போடு தென்றும், தங்கிய ஸோயந் தே வ தத்தனென் றுஞ்சொல் வார்கள், இங்கு தாரணங்களாக்கி யிந்தமூன் றுரைகளாலே

துங்கநூல் விரோத மான சொல்லெல்லாம் பொருளாந் தானே. 72

பன்னிய ஸோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்தம், அந்நிய தேசங் காலமவனிவ னென்ப வெல்லாம், சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக் கியம்வி டாமல், உன்னிடிற் றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும். 73

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சியான வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு, சித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னும், அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும். 74

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றுமெய்ப் போதும், இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெய்ப் போது மேகம், திடமாகச் சுவாநு பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே. 75

நஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல், பஞ்சகோ சமுஞ்ச டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளில், கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரம மென்னும், நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான். 76

அநுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித், தநுகர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய், மநதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண, நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானான். 77

அளிமக னெடும்போ திவ்வா றானபின் மநது மெள்ள, வெளியில்வந் திடவு ணர்ந்தான் விமலதே சிகனைக் கண்டான், துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்தான், குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான். 78

ஐயனே யெனதுள் ளேநின் றநந்தசங் மங்களாண்ட, மெய்யனே யுபதேசிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி, உய்யவே முத்தி

நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன், செய்யு
மா றொன்றுங் காணேன் திருவடி போற்றி
போற்றி. 79

சிட்டனிவ் வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்
ந்து நோக்கிக், கிட்டவா வெனவி ருத்திக்
கிருபையோ டருளிச் செய்வார், துட்டமாந்
தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூப
ஞான, நிட்டனு யிருக்கி னீதே நீசெயு முத
வி யாமே. 80

நீநானென் றிரண்டிலாம னிறைந்தபூ
ரணமா யெங்கும், நானகத் தெளிந்த ஞான
நழுவுமோ குருவே யென்றான், தானாகும்
பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றோன்றும்,
ஆனாலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவ முறை
த்தி டாதே. 81

தடையெவை யெனிலஞ் ஞான சந்தே
க விபரீ தங்கள், படர்செயு மிந்த மூன்றும்
பலசன்மப் பழக்கத் தாலே, உடனுடன் வரு
ம்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத்,
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த
றெளித லாலே. 82

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுட
மாட் டாது, மக்கின ஞானத் தாலே, வந்தபந்
தமும்வே வாது, சிக்கெனப் பழகிக் கேட்
டல் சிந்தித்த றெளித லாலே, விக்கின மட
ஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே. 83

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட்
டுவதஞ் ஞானம், குரவன்வாக் கியநம் பாமற்
குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம், திரமறு சகமெய்
யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே, விர
விய மோகந் தானே விபரீத மென்பர் மே
லோர். 84

தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல்
கேட்ட லென்பார், ஒத்துள பொருளு கத்
தாலுசாவல்சிந் தித்த லென்பார், சித்தமே
காந்தமான தெரிசநந் தெளித லென்பார்,
நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெ
றுவாய் நீயே. 85

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிரு
க்கு முன்பால், அத்தனை நாளும் வேண்டு
மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா, நித்தமும்

வெளிபோற் பற்று ஞேயமாத் திரமாய்ச்
சீவந், முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற்
றிருப்பா ரென்றும். 86

ஞானமார் சீவந் முத்தர் நால்வகை
யாவர் கேளாய், வானிகர் பிரம வித்து வர
ன்வரி யான்வ ரிட்டன், ஆனவர் நாம மா
கு மவர்களிற் பிரம வித்தின், தானமு மற்
றை மூவர் தார தம் மியமுஞ் சொல்வேன்.

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர்
தெளியு முன்னம், வாரமா யிருந்த தங்கள்
வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன, பாரகா ரிய
மா ணுலும் பலர்க்குப கார மாக; நேரதாச்
செய்வர் தீர்ந்த நிலைவிடார் சீவந் முத்தர்.

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்
போ மநத்திற் பற்றார், தாமரை யிலைத்தண்
ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார்,
பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திற
மை காட்டார், ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவ
கையாஞ் சீவந் முத்தர். 89

பேதகர் மத்தால் வந்த பிராரத்த நா
நா வாகும், ஆதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க்
காவ வாகும், மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார்
வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வார், பூதலம் பு
ரப்பா ரையம் புகுந்துண்பார் சீவந் முத்தர்.

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நி
னையார் கண்முன், நின்றது புசிப்பார் வெ
ய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்து, பொ
ன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா
வொன்றும் பாரார், நன்றுதீ தென்னுர்
சாட்சி நடுவான சீவந் முத்தர். 91

பின்னைமூ வரிவி ரண்டு பேர்களுஞ் ச
மாதி யோகம், தன்னையுற் றிருப்பார் தேக
சஞ்சார நிமித்தந் தானுய், உன்னுவோன்
வரன்வேற் ருேரா லுணர்பவன் வரியா னு
கும், அந்நியர் தம்மாற் றன்னு லறியாதோ
ன் வரிட்ட னுமே. 92

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னுலு
முத்தி, சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப்

பலனே தென்றால், பெரிதான திருஷ்ட துக்
கம்பிரமவித் தநுபவிப்பன், வரியானும் வர
னு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்

பிரமஞா நிகளுங் கர்மப் பேதையர்
போலே வாழ்ந்தால், திரமுறு மஞ்ஞா நம்
போய்ச் செரியாத வழியே தென்றால், பர
வுமா காச மொன்றிற் பற்றாது மற்றை நா
லும், விரவின தோடுங் கூடும் விதமிரு வோ
ரு மாவார். 94

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவ
னய னெடுமொ லான, மூவரு மகிழ நோன்பு
முழுவதுஞ் செய்து சந்ம, பாவந மானா
ரென்று பழமறை முழங்கு மிப்பால், மேவ
ருஞ் சீவந் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கே
ளாய். 95

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசந்ம
விவித வித்தாம், சஞ்சித மெல்லா ஞாநத்
தழல்சுட்டு வெண்ணீ றாக்கும், கிஞ்சிதா
காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்,

விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையநு பவித்
துத் தீரும். 96

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்கு
நாட் செய்யுங் கர்மம், மறுமையிற் றொடர்ந்
தி டாமல் மாண்டுபோம் வழியே தென்றால்,
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞாநி செய்தபா வத்தைக்
கொள்வார், அறிவுளோ ரறிந்து பூசித் தற
மெலாங் கைக்கொள் வாரே. 97

அரியமெய்ஞ் ஞாநத் தீயா லவித்தை
யா மூடனீ றாகும், பெரியதூ லமுங்கா லத்
தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம், உரியசூக்
குமச ரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல், துரி
யமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத் திலிறந்து
போமே. 98

கடமெனு முபாதி போனாற் ககநமொ
ன் றானாற்போல, வுடலெனு முபாதி போனா
வுத்தரஞ் சீவந் முத்தர், அடிமுடி நடுவு மின்
றி யகம்புற மின்றி நின்ற, படிதிகழ் விதேக
முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும். 99

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெ
ளி யிருக்க மண்ணைக், கெல்லிய பின்பு தோ
ன்றுங் கிணற்றினா காசம் போலே, ஒல்லை
யாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்
றும், எல்லையி னாமெய்ப் போது மேகமென்
றிருந்து வாழ்வாய். 100

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப
நகர்க நாவூர், வாநமை கயிற்றிற் பாம்பு மல
டிசேய் முயலின் கோடு, பீநமாங் தறிபு
மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே,
ஞாநமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந
தி டாதே. 101

தத்துவ விளக்கப் படலம்
முற்றுப் பெற்றது.

சந்தேகந் தெளிதற் படலம்.

நாற்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெ
டிய கம்பம், உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுறைப்
பிக்கு முபாயம் போலே, பரமசிற் சொரூபந்
தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி, திரநிலை
பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின்
றேனே. 1

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞாநவா
னாகி நின்றோன், மர்க்கட நியாயம் போலே
மகாபூத விகாரந் தொட்டு, நிர்க்குண விதேக
முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன, சற்குரு
வினைவி டாமற் சந்தத மநுச ரித்தான். 2

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோ
ல் விடாம லன்பாம், மைந்தனை நோக்கிச்
சாட்சி மாத்திர மாய்நின் றாயோ, சிந்தையி
லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்
ளே, அந்தரங் கலந்த துண்டோ வநுபவ
முறைசெய் வாயே. 3

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம்
வணங்கி யெந்தாய், சநநவன் காட்டின்
மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள், உன
தருளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோ
ன்றி, மநவிழி தெரிய ஞாந வான்கதிர் பர
ந்தா லுண்டோ. 4

மந்திர மூர்த்தி தன்னான் மாற்றிய பேய்
போனாலும், எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவ
ரா வகைசெய் வார்போல், முந்தியுன் னுப
தேசத்தான் மோகம்போனாலு மையா, புந்
தியின் றுறைக்க வின்னம் புகலும்விண்
ணப்ப முண்டே. 5

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென் றும்
வாக்குக் கெட்டா, தேகமாம் பிரம மென்று
மிதயத்தா லுணர்வா யென்றும், சோகமா
மநத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ்
சொன்னீர், மோகமா மிரண்டு சங்கை முளை
த்தன பறித்தி டீரே. 6

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வத்து
நிண் ணயங்கூ டாதே, உற்றதோர் விடயம்

பூத முபயமன் றாத லாலே, குற்றமாங் குண
வி சேடங் கூடாம விருக்கை யாலே, இற்
றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய்
நீயே. 7

வாக்கியந் தனக்கெட் டாத வத்துவெ
ன் றுரைத்த வேதம், வாக்கிய விருத்தி யா
லவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றோ, வாக்கி
யங் களிலே மாந மாவதே தென்றா யாகில்,
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய்
யாது கேளாய். 8

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல
னல்ல னென்றாள், அன்பனைக் கேட்ட நேர
மவள்வெட்கி மௌந மானாள், என்பது போ
ல நீக்கி யிதன்றி தன்றெனச்சே டித்த,பின்
பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும்
வேதம். 9

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறி
ந்து கொள்வாய், பிந்திய சங்கை தீரப் பேசு
மூத் தரநீ கேளாய், இந்தியங் களுக்கி ராச

ஹிதயமா மதினெண் ணங்கள், புந்தியு மந
மு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும். 10

உன்முகம் போற்கண் ணாடிக் குள்ளொ
ரு முகங்கண் டாற்போல், சின்மய வடிவின்
சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும், நின்
மனோ விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவும்,
தன்மனன் பகனே யித்தைத் தானன்றோ
ஞான மென்பார். 11

உருக்கிய தராநீர் நாநா வுருவுங்க ளா
னாற் போல, விருத்திகள் கடப டாதி விடய
மாய்ப் பரிண மிக்கும், அருப்பல விடய மெல்
லா மாபாசன் றோற்று விக்கும், இருட்டி
னில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்
கா ணாதே. 12

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணா விருட்
பொருள் காணல் வேண்டும், தெரிகின்ற
பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போது
ம், விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும்
பலமும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி யொ
ன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண் போர்க்
கே. 13

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே
மனமென் பார்கள், கருத்தெழு விருத்தி வே
ண்டுங் கணக்கினான் மனத்திற் கெட்டும், வரு
த்திய பலமா மிந்த மனத்திற்கெட் டாது
கண்டாய், அருத்தமிப் படியென் றைய மக
ன்றுநீ தெளிந்தி டாயே. 14

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்
ன வழிகளறிந் தேனினியோர் வசனங் கே
ளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந்
ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோகம், உஞ்
சலையொத் தலைவது தன் சுபாவ மாகி யொரு
கணத்திற் பலவுலகா யுதிக்கு மிந்த, நெஞ்சக
ம்வத் துவிலசையா நிவாத தீப நிலையடைவ
தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே. 15

கருதுமனோ குணமூன்றா மூன்றி லொ
ன்றுகதித் தெழுந்தான் மற்றிரண்டுங் கரந்து
நிற்கும், தருமமிகுஞ் சத்துவமே லான போ
து சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்
டாம், மருவுரசோ குணமாகி லுலக தேக வா
தனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகும், அரு

மகனே தமோகுணமே லான போதி லசுர
சம்பத் துண்டாகு மரிந்து கொள்ளே. 61

மனதுசத்து வசொரூப மற்றிரண்டும்
வந்துகலந் தனவவற்றை மாற்றி னாற்போம்
தனதுசன்மார்க்கத்தைவிடா திருந்த போது
தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும்
பின்னைக், ஞானபரிணா மஞ்சலனம் போம்போ
னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காசம் போ
லும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்
றாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே.

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வே
றோர் களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போ
து, விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி விக
ற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற் போல, அளந்
தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தாயா
னந்த மாம்பிரமத் தைக்கியமான, உளந்தெளி
ந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கேயுலை வெங்கே
யென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே. 18

ஏகமாய் மனமிறந்தாற், சீவன் முத்த
ரிருக்குமட்டும் பிராரத்த மெதினா லுண்பார்,

போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்றோ
புசிப்பதென்றான், மனந்தானும் போன தன்
றோ, சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை,
தோன்றுமெனின், முத்தரென்று சொலக்
கூடாதே, மோகமா மிதுதெளியக் குருவே
நன்றா மொழிந்தருள்வாய், தெளிந்த தன்
றோ முத்தி தானே. 19

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூப மெ
ன்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமி
வற்றில், வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்தி
லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்
று மேவுங் கண்டாய், தனதான சத்துவமாய்
மனஞ்சேஷித்துத் தமசுரச சுகணசித்தல்
சொரூப நாசம், அநகாசத் துவந்தானு மிலி
ங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குதலே யரூப
நாசம். 20

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந்,
துகளிருள்போ னான்மனமென் சொல்லும்,
போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுண
வை யுண்பார் வருவதும்போ வதுநினைந்து,

மகிழார் வாடார், கர்த்தரா மகந்தையைவிட்
டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை
காண்பா ராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்
புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்துசங்கை மோ
சிப் பாயே. 21

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதியென்
றால் விகற்பமன்றோ மநமலைந்து விடாதோ
விட்டால், அவதாந நழுவுமன்றோ வென்றா
யாகி லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசை
கொண்டு, நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக்
கூடி நயந்தசுக மநுபவித்தநாரி நெஞ்சந், தவ
மாக மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந்
தழுவியநு பவித்தசுகந் தனைவி டாதே. 22

தேகத்த னல்னாகி யகர்த்த னாகிச் சீவ
னின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன்,
போகத்தை யுண்பனென்றாற் கருத்தா வா
மே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்
டோ, சோகத்தை யறுத்தருளுங் குருவே யிந்
தத் துகளறுக்க வேண்டுமென்று சொன்னா

யாகில், மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி யாகி
வகைமூன்றா யவரிருக்கு மகிமை கேளாய்.

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்
குஞ் சாந்தச் சிலைமலைமுன் னிரும்புகள்சேட்
டிக்குமாபோல், செய்கையுஞ்செய் விக்கையு
மற் றிருக்கு மென்முன், சடமான வுலக
மெலாஞ் சேட்டை செய்யும், மெய்கலந்த
விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும்
விருத்தி தானா, மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ்
சாட்சி யேநான் வெயில்போலென் றுரைத்
தவனே விபுமா கர்த்தன். 24

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ்
சுத்த மபத்தியம்பத் தியமெனவூ ணாய்ந்தி
டாமல், பொறுமை யுடன் கிட்டினதைக் கா
ட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா
போகி யாகும், சிறிதுபெரி துகடன தந்நிய
ங்க ணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச்செ
யல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனே
மாத்தியாகியாவன் விரதமிம்மூன் றுடைய 25
வரே வீடு ளோரே.

மெய்யுங் கொண்டுபி ராரத் தந்தரு விதி வழி நின்றிடவும், உய்யுங் கர்மிக ளுக்கநு குணமா வுறுதொழில் செய்திடவும், செய்யுஞ் செய்கைமு டிந்தவ னென்றுரை செப்புவ தெப்படியோ, நையுந் துன்பம கற்றிய குருவே நலமா வருள்வீரே. 26

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகையாகும வித்தை வசத்துறுநாள், வடனை மமதைய கந்தையு ளார்க்கே யிகபர விவகாரம், வீடணு குவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே வித்தைப டிப்பதெலாம், பாடன்மி குந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ ரணமானால். 27

தூரவர்சி காமணியேகே ளீர்நீர் கூறின வழியொக்கும், பரமுட னிகமுமி ழந்தவ ரன்றோ பழகுவர் மெஞ்ஞாநம், விரவுமு யற்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோ வேண்டார், சிரவண மநநா திகள்வேண் டாவோ சித்தமு றைத்திடவே. 28

கிளர்மக னேகேள், தத்துவ மறியார் கேட்டல்செ யக்கடனே, தளர்வறு சிந்தித்

தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங்களுளார், தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய் தீரா வாதனையோர், வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர் வேண்டுவ தொன்றுண்டோ. 29

ஐயா கேளீர், தத்துவ ஞாநியு மஞ்ஞாநிகள்போலே; செய்யா நின்றேன், கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலாமோ, பொய்யாம் விபரீ தங்கள வற்குப் போயின வென்றீரே, மெய்யாம் பிரமவி சாரமி தன்றே வெளியா வுரையீரே. 30

ஓய்ந்தக நாவிற் கண்டப ழங்கதை யோதுவன் வாதனையால், ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ னுபா சனுமாகான், மாய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மநுடனெ னப்படுவான், வீய்ந்தசி தாபா சன்போ மளவும் விவகா ரந்தொடரும். 31

ஆனாலையா குருவே, காண்ப தசத்திய மென்றாலும், நானா விவகா ரந்துய ரலவோ ஞாநசு கந்தருமோ, போனா லன்றோ நன்றா

நிட்டைபொருந்திடல்வேண்டாவோ, தானா நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ. 32

நேரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவகாரம், உரியதி யாநமும் விவகாரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ, துரியபரம்பொருளானவர் வேறொரு தொழில்செய்வதுமுண்டோ, அரியச மாதிகள் பழகுவ னேலவ னாரு டனுமன்றே. 33

உத்தம குருவே யாரு டருமா யொரு தொழி லற்றவருள், சித்தம டங்குதி யாநாதிகள்சிலர் செய்குவ தென்னென்றால், இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படி யப்படியே, முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னேனே. 34

நல்லவ னேகே ளுலகுப காரம் ஞாநிகள் விவகாரம், அல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மிலை யதனாற் பிணியுமிலை, வல்லசிருட்டிமு தற்பல தொழிலால் வருபுண்ணிய

பாவம், எல்லவ ருக்கும நுக்கிர கஞ்செயுமீசன டைந்திலனே. 35

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகியெ ழுந்தருளுங் குருவே, ஈசனு ஞாநியு மொப்பென்றீரே யெப்படி யொப்பென்றால், ஈசனு ஞாநியு மமதைய கந்தையி கந்ததி னாலொப்பாம், ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லாமிவனாமே. 36

எல்லாச் சீவரு மிவனா மென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந், தெல்லாச் சீவரு முத்திபெறா மலி ருப்பா னேனையா, எல்லாச் சீவரும் வெவ்வே றானா லிவனெல் லாமலனே, எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதைநீர் மொழியீரே. 37

அகமெனு மாந்மா பூரண மேகம நேகவி தஞ்சீவர், அகமெனு மந்தக் கரணோ பாதிக ளளவிலை யாதலினால், சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலராம், சகமதி லேரிகு ளஞ்சிறு குளிசால் சட்டிகுடம் பலவால். 38

சட்டிகு டங்களி லொன்றாக சித்திடி
னதினுட் சலசந்திரன், ஒட்டுமு தற்சந் திர
னொடு கூடுமொ ழிந்தவை கூடாவே, கட்
டுமு பாதிக சித்திடு சீவன் காரண வான்மா
வில், கிட்டுமே யிக்கிய முபாதிகெ டாதவர்
கேவல மாகாரே. 39

இவனயன் மால்சிவ னாகிய வீசரொடொப்
படி யொப்பாவன், சிவன்முதன் மூவரு
மகிலசிருட்டி திதிநா சங்கள் செய்வார், அவ
ர்பிறர் மதிகளு முக்கா லங்களு மறிவார் விபு
வாவார், தவமிகு குருவே யிவனுக் கவையி
லொர் சற்றுங் காணேனே, 40

நடத்து நீர்நிலாத் திரியொளி யுபயமுந்
தழுமூவுர் தனைக்காக்கும், குடத்து நீர்விளக்
கினிலொளி யிரண்டுமோர் குடும்பமாத் திர
ங்காக்கும், அடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீச
னு மறிவினாற் பிறிவில்லை, கெடுத்த மாயை
யின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென்
றும் பிரிவாமே. 41

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போல
வே நாரணன் முதலான, சுரர்கண் மாயை
வல் லவரணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்
கோர், தரணி மாநுடர்க் கவைகளில் லாமை
யாற் றாழ்வுள ரானாலும், பிரம பாவனை யா
லிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய்.

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிக
ளுக் கணிமா தி, சித்தி பூமியிற் கண்டிருக்
கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென் றீர், புத்தி யோ
த் திட வுரைத்தருளென் றிடிற் புகழுமீ சனை
நோக்கிப், பத்தி செய்திடுந் தவத்தினா லியோ
கத்தாற் பலித்ததென் றறிவாயே. 43

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்
திமுத் தியிரண்டும், தவமு ளோரடை குவ
ரெனி லவர்கள்போற் சகலரு மடைவாரே,
அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்த
துங் கண்டோமே, இவர்கண் ஞானிக ளென்
றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகையேதோ.

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங்
கருதிடாத் தவமென்றும், பூமி யிற்றவ மிரு

வகைசித்தியும்போதமுந் தருமைந்தா, ஆமி
வற்றிலொன் றியற்றினா லொன்றையே
யடைகுவரிது தீர்வை,யாமுரைத்தவவ் விர
ண்டையுமியற்றினா ரன்றுள பெரியோரே.

அநக மைந்தனே முத்திஞா நத்தை
யே யடைந்தன ரல்லாமல், ஜெநகன் மா
பலிபகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தா
ரோ, இனிய சித்தியே விரும்பினார் சிலர்சில
ரிரண்டையு முயன்றாரம், முநிவர் சித்திகள்
விநோதமாத் திரந்தருமுத்தியைத் தாராவே

யோக ஞாநமே முத்தியைத் தருமெ
னிலொழிந்தசித் திகள்வேண்டி,மோக மாயு
டல் வருந்தினார் சிலசில முத்தர்களேனென்
றால், போக மாய்வரும் பிராரத்த கர்மங்கள்
புசித்தன்றோ நசித்தேகும், ஆசை யாலந்தச்
சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென் றறிவாயே.

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லாகத்தா
லென்மந மசையாமற், பெலக்க வேண்டு
மென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்திபோய்த்

தெளிவானேன், துலக்க மானகண் ணாடி
யை யடிக்கடி துலக்கினாற்பழுதன்றே, அல
க்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமிர்
தங்க டெவிட்டாவே. 48

நைத வங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லு
மோ கருணையாலெனையாளும், ஐய னேகுரு
வேயெவ ராகிலு மநுபவித் தாலன்றிச், செ
ய்த கர்மங்கள் விடாவென்ற வசநமுஞ் செ
ந்மசஞ் சிதம்வேவத், துய்ய ஞாநத்தீச் சுடு
மென்ற வசநமுந் துணிவதெப் படிநானே.

சீவ பேதங்களளவிலை மைந்தனே செ
ய்கையு மளவிலை,ஆவ வாமவ ரவாதி காரங்
களறிந்துபக் குவநோக்கிப், பூவ லார்ந்துபின்
பலங்கள்காட் டுவனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்
தம், காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசிக் 50
குங் காண்டமூ வகையாலே.

ஆனபாவிகளடைவன நரகங்க ளவசிய
மானாலும், தான மந்திர விரதவோ மங்களா
ற் றவிருமென் பதுபொய்யோ, ஈன மாம்
பல சந்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யானா

னும், ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறை
மொழி நம்பினால் வீடுண்டே. 51

என்மநந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி
யிருந்தருள் குருமூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித
வினைகள்வே றறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்
ஞானம், தந்ம யந்தரு மகிமையை விபுத
ராஞ் சமர்த்தரு மறியாமல், கன்ம மாங்குழி
யினில் விழுந்தழிகின்ற காரணமுரையிரே.

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே
யகமுகத் தவர்சேர்வர், வழிந டப்பவர் பரா
முக மாயினான் மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும்,
குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங்
கொண்டுகா மிகளானோர், பழித ரும்பிற
விக்கட லழுந்துவர் பரகதி யடையாரே. 53

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனார் செ
ய்விக்குஞ் செயலன்றே, பிறந்த சீவர்களெ
ன்செய்வா ரவர்கண்மேற் பிழைசொல்லும்
வழியேதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யெ
ன்றிடிற் சுருதி நூற் பொருண்மார்க்கம், மற

ந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மை
ந்தனே யதுகேளாய். 54

திகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவனார்
சிருட்டியும் வெவ்வேறே, சகந்த னிற்பொது
வீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்
லாம், அகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க
ளாசைக ளிவையெல்லாம், இகழ்ந்த சீவனார்
சிருட்டிக ளாகுங்கா ணீசனார் செயலன்றே.

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா
முத்திசா தனமாகுஞ், சீவனார்செய்யுஞ்சிருட்
டிக டங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகும்.
தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சநந
ங்கள் நசியாவாங், கோப மாதிகள் நசித்திடிற்
பந்தமாங் கொடும்பிற விகள்போமே. 56

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெ
வர்பவ மொழிந்தார்கள், தேச காலதே காதி
களிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோகம், நாச மாகி
ய விவேகத்தி னுயிரோடு ஞானமுத் தர்களா
னார், பாச மோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்
றிப் பசுபதி செயலன்றே. 57

அச்சு வத்தமென் றொருமர மதிலிரண்
டரும்பறவைகள்வாழும்,நச்சு மங்கொருபற
வையம் மரக்கனி நன் றுநன் றெனத் தின்னு
ம், மெச்சு மங்கொருபறவை தின் னாதென
வியங்கியப் பொருளாக, வைச்சு மாமறை
சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறிவாயே. 58

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா
மிவன்செய லென்னாமல்,அந்தத் தேவனால்
வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்
கள், இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா
மிவன்செய லல்லாமல், அந்தத்தேவனாலன்
றெனும் விவேகிக ளமலவீ டடைவாரே.

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெ
ய்வ நாயகன் பொதுவானால், சிலரை வாழ்
வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதே
னென்றாயேல்,குலவு மக்களைத் தந்தைபோ
ற் சிட்டரைக் குளிர்ந்துதுட் டரைக்காய்
வன்,கலைக ணல்வழி வரச்செயுந் தண்ட
முங் கருணையென் றறிவாயே. 60

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங்
கனல் புனன்மூன்றும், தனை யடைந்தவர்

வறுமையுஞ் சீதமுந்தாகமுந் தவிர்த்தாளும்,
அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ
னகன்றவர்க் கருள்செய்யான், இனைய குற்
றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ
யறிவாயே. 61

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்சி
யா லுரைத்துமா நடர்க்கீசன், நன்று செய்
யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்துநல் லவர்பி
ன்னே, சென்று துட்டவா தனைவிட்டு வி
வேகராய்ச் செகித்தமா யையைத்தள்ளி,
நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர் பவங்கள்போ
நிச்சய மிதுதானே. 62

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெ
னி லிடைவிடா விசாரத்தால்,வந்த டைந்தி
டும் விசாரந்தா னேதெனின் மநாதியாஞ்
சரீரத்தில், இந்த நானெவன் சித்தெது சட
மெது விரண்டுமொன் றாக்கூடும், பந்த மே
துவீ டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதா
கும். 63

போன சன்மங்க டமிலநுட் டித்தநற்
புண்ணிய பரிபாகம், ஞான மாக்குமே விசா

ரமே னென்றிடி ஞுமுரைத் திடக்கேளாய்,
ஆன புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயின சுசி
போஞ் சுசியாகும், மாந தம்பினை விசாரி
த்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே.

பத்தி யும்வயி.ராக்கிய மும்பர லோகமு
மணிமாதி, சித்தி யுந்தவ நிட்டையும் யோக
மூந் தியானமுஞ் சாரூப, முத்தி யுந்தரும்
விசித்திர கருமங்கண் மேகாமாத் திரந்தள்
ளும், புத்தி தந்திட லருமையோ விசாரமே
ன் புண்ணிய குருமூர்த்தி. 65

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வே
ண்டினுன் மகனேகேள், கூட மாமவர் சுபா
வங்கள் சீலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாமல்,
ஒடி யுங்குதித் துந்தலை கீழ்நின்று முயர்ந்த
கம் பத்தேறி, ஆடி யும்பல கருமங்கள் செய்
யினு மவருண்மை தெரியாதே. 66

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு
மிலக்கணத் தால்வே,தம்,சொன்ன ஞானமும்
விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதிநூல் படித்
தாலும், அந்ந தாநங்க டவங்கண்மந் திரங்

களா சாரங்கள் யாகங்கள், என்ன செய்யி
னுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால்
வாராதே. 67

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொ
ண்டு துலங்கினுற் போமன்றி,விளங்குபுத்தி
யா.லுலகிலார் துலக்கினுர் விமலதே சிக
மூர்த்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞானமு மப்படிக்
கருமத்தாற் கழுவாமல், உளங்கு றித்தஞா
நத்தினு லெப்படி யொழியுமீ தருள்வீரே.

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவம
லஞ் சகசமா தலின்மைந்தா,கற்ப ளிங்கினிற்
கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் ருரோபம்,
தர்ப்பணத்தினி லழுக்கற வேண்டினுர் சாத
நத்தொழில்வேண்டும்,கற்ப ளிங்கிலாரோப
மே கறுப்பென்று கண்டிட மநம்போதும்.

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா நந்தத்தி லிடர்
சடம் பொய்மூன்றும், தங்கு மாயையின் கற்
பித மன்றியே சகசவாஸ் தவமன்றே, பங்க
மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெ
யா துறவாக்கும், துங்க ஞானமே கருமவஞ்
ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே. 70

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்
தவன் வருடநா றழுதாலும், நினைத்து ணர்
ந்தபின் கிட்டுமப் படியிந்த நின்மல வான்மா
வும், அநர்த்த மான தன் மறதியைக் கெடுத்
துத்தன் னறிவினாற் காணாமல், கனத்த கர்
மங்க ணூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ கா
ணாதே. 71

நன்மை யாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞா
னமே யெனும்வேதம், தன்ம பாவமிச் சிரங்
களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்மாந்தர்,
சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே செய்தவஞ்
சுகமென்று, கன்ம காண்டத்தில் விதித்த
தென் விதித்துள காரண முறையீரே. 72

நிகழு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்
கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனமருந்
துகளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணை
நற் றாய்போலே, மனைய றங்கள்செய் மகங்
கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொ
ல்லும்,நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிகள
ந்த நிண்ணயந் தெரியாரே. 73

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும்
புணர்வது மியல்பேகாண், ஆக மங்களுஞ்
சுபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை தெரியா
தோ, காக மேகராத் திடுநெருப் பேசுடு கசந்
திடு வேம்பே நீ, வேக வாயுவே யசையென
வொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே.74

கள்ளு மூனுநீ விரும்பினான், மகங்கள்
செய் காமத்தின் மந்தானால், கொள்ளும்
பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன்
குறையெலாந் தொடானென்றே, தள்ளும்
வேதத்தின் சம்மதஞ் சலமுந் தவிர்வதே
கருத்தாகும், விள்ளு மிவ்விதி யென்னெ
னிற் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே. 75

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதி
பின் மணந்துபா ரெனல்பாராய், மிதுந விச்
சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்
றவிதிபாராய், இதையும் விட்டொழி யதிந
யிட் டிகவெந்நிக் கிகழ்சியற் றதும்பாராய், அ
தைய றிந்துகன் மங்களா சைகளொழிந் தா
னந்த மடைவாயே. 76

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முற
வென்ற வழிகூடும், பலவு மானவஞ் ஞானமு
ஞானமும் பகையென்ப துளதானால், நிலவி
லேமறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா னத்
தோடே, குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செ
ய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி. 77

சோரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமு
மென்று சோதிஞானமு மிரண்டாம், சொ
ரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாய்த்
தோன்றும்வே றிலைமைந்தா, சொரூப ஞா
னமஞ் ஞானசத் துருவன்று சுழுத்தியிற்
கண்டாயே, சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ்
ஞானத்தைச் சுடும்விருத் தியின்ஞானம். 78

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாத
தற் சொரூபஞா னந்தானே, விருத்தி ஞான
மாய்ச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய்யிலா
லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்
தத்திற் பற்றியக் கிரியாகி, எரித்த வாறு
போற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்கு
மென் றறிவாயே. 79

அருளுமையனே திரிவித கரணத்தா
லாகிய தொழி லெல்லாம், கரும மல்லவோ
விருத்திஞா னமுமந்தக் கரணகா ரியமன்
றோ, உரிய கர்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்கு
மென்றோதினா லாகாதோ, பெரிய ஞான
மென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமை
யை யுரையீரே. 80

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு
விருத்தியா கிலுமைந்தா, ஒருத்தி மக்களே
தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்
டோமே, கருத்தனாகிய புருடதந் திரங்க
ளாங் கருமங்க ளவைபோல, வருத்த ஞான
மும் புருடதந் திரமன்று வஸ்துதந் திர
மாமே. 81

வகுத்த கர்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு
மற்றொன்றாக் கவுங்கூடும், மிகுத்த ஞான
மப் படியன்று தியானமும் விவேகஞா னமு
ம்வேறே, செகத்தி லொன்றையொன் றாவி
வன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதயோகம்,
முகத்த மாக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவ மோ
கமாய் மயங்காதே. 82

கண்ட றிந்தது ஞாநங்கேட் டதுத
னைக் கருதுபா வனையோகம், கண்ட பேர்
சொலக் கேட்டது மறந்துபோங், கண்டது
மறவாதே, கண்ட வஸ்துமெய், தியாநவஸ்
துக்கள்பொய், கறுவியஞ் ஞாநத்தைக், கண்
ட வக்கணங் கொல்வது ஞாநமே, கருமமன்
றறிவாயே. 83

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற நியாந
முஞ் சத்திய மன்றென்றால், சருவ முத்தி
யுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியா தேசீ
கேள், உருவங் கேட்டவன் றியாநிக்கும்
பொழுதிலவ் வுருவம்வாஸ் தவமன்றே.உரு
வ மாகுமப் பொழுதுசண் ணுற்கண்ட வுரு
வம்வாஸ் தவமாமே. 84

சடம தாகிய தியாநமெய் யாகிய சர்வ
முத் தியைநல்கும், திடம தானதெப் படியெ
னி லவரவர் தியாநமே பிறப்பாகும், உடல
மாசையாற் றியாநிக்கிற் றியாநித்த வுடல்
களா குவர்கமந்தா, தொடர்ப வங்கெடச்
சொரூபமே தியாநிக்கிற் சொரூபமா ருவர்
மெய்யே. 85

பிரம ரூபத்தைத் தியாநித்த பேர்களும்
பிரமமா குவரென்றால்; நரச ரீரமாங் குரவ
னே; விசாரமேன், ஞாநமே னென்றதே,
பரம பாவனை, பரோட்சமாம், பின்பந்தப்
பரோட்சமே யபரோட்சம், திரவி சாரமா
ஞாநமா முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே. 86

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில்
விருத்திஞா நருவங்கூடிச், சேட மீகிறு லக
ண்டமா மநுபவ சித்தியெப் படியென்றால்,
கூடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றும்பொடி
தானுமண் ணுடமாயும், ஊடி ஞாநமு மறி
விலா மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுந்
தானே. 87

இந்த நிச்சய முத்தருள நுபவ மிருப்ப
தெப் படியென்றால், சிந்தை யற்றபூ மண்
டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர், ப
ந்த முத்திகண் மறந்துபோ மூண்டென்று
பலர்சொல்லி னஙகயாவர், அந்த ரத்தை
யுண்டு மிழந்ததோர் கொசுகெனு மவர்களை
நகையாரோ. 88

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும்
வான்மலர் முடிசூடி, இலகு கந்தர்ப்ப நகரி
லே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக், கலக
மாய்முயற் கொம்பினாற் குத்தியே களைத்
திரு வருமாண்டார், அலகை யாயினா ரெ
னும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்
கானே. 89

மாயை யென்பது பொய்யெனி லது
பெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே, தாயை
யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும்
வேறுண்டோ, சேய சொர்க்கமு நகரமு நன்
மையுந் தீமையும் பாராமல், தூய சத்துச்சித்
தாநந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே. 90

பங்க யாசநன் முதற்பல தேவரும் பா
ருள பெரியோரும், கங்கை யாதியாந் தீர்த்த
மும் தேசமுங் காலமு மறைநாலும், அங்க
மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெ
னச்சொன்னால், எங்க ணாயக னேயதனாற்
குற்ற மில்லையோ மொழியீரே. 91

சேர்ப்ப நந்தனிற் கண்டதைப் பொய்
யென்று சொல்வது பிழையானால், அற்ப

மாயையிற் றோன்றிய சகங்களை யசத்தெ
னல் பிழையாமே, சொற்ப நந்தனிற் கண்ட
தைப் பொய்யென்று சொல்லலா மெனின்
மைந்தா, அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சக
மெலா மசத்திய மெனலாமே. 92

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண்
ணியரென்று புராணங்கூப் பிடுமானால், மெ
ய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள்
விதித்தசாத் திரமுண்டோ, பொய்ய தே
தெனி னாமரூபங்களாம் பூதமா கியமாயை,
மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா நந்தமாய் வியா
பிக்கு மாத்மாவே. 93

மாயை யென்பதே துடையதா ரெப்
படி வந்தது வருவானேன், மாயை யென்ப
து பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிர
ண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொ
ன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே, மா
யை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மா
ருத குருமூர்த்தி. 94

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப்
படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும், இதுத
னக்குள் துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ
ருடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்த
திப் படியென்று கண்டபே ரிலைமைந்தா,
விதந மாயையேன் வந்ததென் றற்புத்தி
விசாரமற் றதனாலே. 95

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்விளை
யாடுமுன் றெரியாவே, உருவ மாம்பல கந்
தர்ப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும்,
பிரம சத்திக ளநந்தமா மதைக்கண்டு பிடி
த்திடல் கூடாதே, பரவுபூதங்கள் கண்டநு
மானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே. 96

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் கா
ணுமற் றதுமாயம், பாரி னின்றமா யாவி
யுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும், வீரி
யந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா
ததுபோல, பேரி யற்பிர மத்துக்கு மூல
குக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே. 97

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண்
சத்தனு மாயாவி, வித்தை காட்டிய விந்திர

சாலம்போய் வித்துவான் மெய்போலப், புத்
தி மைந்தனே சத்திமா னுகிய பூரண வாங்
மாவின், வத்து நிர்ணயஞ் சொன்னதிட்
டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே. 98

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப
தெப்படி யெனக்கேட்கில், புல்லை யாதியா
மசேதநப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப்
பனபாராய், நல்லை யாமகனேயதிற் சிற்சத்தி
நடந்திடா திருந்தக்கால், தொல்லை யாய்வ
ருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள்
வேறாமே. 99

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பல
நிறங் கலந்தசித் திரம்பாராய், அருப்ப மாஞ்
சத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா நகர்போ
லாம், நெருப்பு நீரதாங் கசப்புமே மதுரமா
நீசனு மறையோதும், பொருப்பு மேகமாங்
கடலெலா மண்களாம் புவநமிப் படிப்போ
மே. 100

ஆர்க்குங், காணவு மறியவும் படாதெ
ன்று மவாச்சிய வடிவென்றும், சேர்க்கு
நாமரூ பப்பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்பிய சிற்

சத்தி, பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித்திடப்ப
டாதெனிற் பிரமபா வனையொன்றாப், பார்
க்கு மாறெங்ஙன் முத்திபா குவதெங்ஙன்
பரமசற் குருமூர்த்தி. 101

வாயுத் தம்பநஞ் சலத்தம்ப நம்மணி
மந்திர மருந்தாலே, தேயுத் தம்பநஞ் செய்
திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே, நீ
யச் சச்சிதா நந்தமாய் வேறொன்று நினைந்தி
டா திருப்பாயேல், மாயச் சத்திபோ மீத
ன்றி மந்திர மறைகளிற் காணேமே. 102

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்த
மாம் விவகரித் திடவேண்டில், நாவி னான்
மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட நசிப்பது நா
வாலே, பாவு நாமரூ பங்களை மறந்துமண்
பார்ப்பதே பரமார்த்தம், சீவ பேதகற் பிதங்
களை மறந்துநீ சின்மய மாவாயே. 103

பூரிக் குங்கந சச்சிதா நந்தத்திற்
பொய்சடந் துயர்மூன்றும், தூரத் தாயி
னுந் தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெ
ப் படியென்றால், நீரிற் றோன்றுந்தன் னிழ

றலை கீழதாய் நின்றலை யினுநேராய்ப், பா
ரிற் றோன்றிய தன்னைநோக் கிடிலந்தப்
பாழ்நிழல் பொய்யாமே. 104

ஞாநங் காரண மறிபொருள் காரிய
நாமரூ பப்பேய்கள், ஆன தெப்படி யழிந்த
தெப் படியென வாய்குதல் பலனன்றே, மா
ன மைந்தனே தீர்க்கசொப் பநசகம் வந்த
தும் பாராமல், போன தும்நினை யாமலுன்
போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே. 105

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பரா
முகமாகினா லம்மட்டும், நிசத்தி லுள்விழிப்
பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்,
வசத்தி லுன்மந நின்றுசின் மாத்திர வடிவ
மா யிடின்மைந்தா, கசத்த தேகத்தி லிருக்
கினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே. 106

தானன்றி வேறொன்று மில்லாத பூர
ணச் சச்சிதா நந்தகுணமாய், ஊனின்ற வு
யிர்தோறு மொன்றாகு மொன்றாலஃ தொ
க்கின்ற படிகண்டிலேன், நானென்ற சீவன்
கள் சத்தான வகையொக்கு ஞாநங்கள் வெளி

கண்டதால், ஆநந்த மிதுபோல வெளியாக
வுதியாத வடைவேது குருநாதனே. 107

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொரு
பூவி லொன்றாகு மென்றாலுமே, கரணங்க
ளோரொன்றி லோரொன்று தெரியுங்க
ணக்கன்றி வாராதுகாண், அருமந்த சச்சிதா
நந்தச்சு பாவங்க ளான்மாவின் வடிவாகிலும்,
பிரபஞ்ச மயமாம்வி ருத்திபே தத்தினாற்
பேதங்க ளாமைந்தனே. 108

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத்
தால்வரும்வி ருத்திமூன்றாம், ஆமவைகண்
மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும் மபிதாந
மாகுமகனே, எழுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா
நந்தங்க ளென்றென்று மொன்றாகிலும்,
நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி னாற்சொ
ருப ஞானாதி பிரிவாகுமே. 109

சடமான மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற்
சத்தொன்று மேதோன்றுமால், விடமான
காமாதி கோத்தி லாநந்தம் விளையாது மற்ற

வைகளாம், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி
லேசச்சி தாநந்த மூன்றும்வெளியாம், மட
மான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்த மக
மாகி லாநந்தமே. 110

இகமான குருநாத னேசச்சி தாநந்த
மெனுமிலக் கணமறிகிலேன், அகலாத சத்
தாவதே துசித் தாவதே தாநந்த மேதென்
றிடில், மிகுகால மூன்றுங்கெடா திருப்பது
சத்து வேறுபா டறிதல்சித்தாம், மகிழ்காம
நுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி வாழ்வென்ப
தாநந்தமே. 111

நாசச்ச ரீரத்தி ருக்குஞ்ச ரீரிதனை நால்
வேத மாவாக்கியம், நீசச்சி தாநந்த மென்றி
டினு மாசிரியர் நீபிரம மாகுமெனினும், மாச
ற்ற சச்சிதா நந்தநா னென்னவிவன் மன்னு
மநு பவமெங்ஙனே, கோசப்பு ரங்களை யி
டித்துத்தகர்க்குமஃ த குஞ்சரக் குருநாதனே.

சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட
றருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ,
கன்மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்

றகாலத்துமிவனுண்டலோ, உன்மாதயாத
நா வுடல்சடவு ளுடன்மநுட வுடன்மாறி
மாறியழியும், தன்மாய வுடல்கெடின் மிவ
னிருப்பது கொண்டு சத்தென்ப தொக்கு
மகனே. 113

இருளாகமூடுஞ்சு ழுத்தியி லிராத்திரி
யி லிரவிசுட ரற்றபொழுது; மருளாம விரு
ளையும் பொருளையுந் தெரிகின்றவகைகொ
ண்டுசித்தாகுமே, பெருவாழ்வு மிக்கதானே
தன்னிடத்திற்பேராதபிரியமதனால், அரு
காத பிரியஞ்சுகத்தில்வருமாதலா லாநந்த
மா மைந்தனே. 114

அந்நபா நாதிசுக சாதநம தாகையா
லார்க்கும்வெகு பிரியமாகும், இன்னவாருந்
மாவு மாநந்த சாதநமெ னக்கருதல் பொரு
ளல்லவே, சொன்னவாந் மாவையொரு
சுகசாதந ங்களொடு சொல்லுவா யாகின்
மகனே. உன்னதாநந்தம்வேறேதநுப விப்
பதா ருபயவாந் மாவுமுளவோ. 115

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திர
மாகும் வெகுபிரிய மாந்மாவிலாம், விடய
சுகம் வருபிரிய மாறிவருமாந்மாவில் வெகு
பிரிய மாறா துகாண், விடயசுகம் விடலுமாங்
கொளலுமா மாந்மாவை விடுவதெவர் சொ
ள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்கள் விடும
வனை யவனால்வி டப்படா தொருநாளுமே.

வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னை நான்
சொன்று விடுகிறே னென்றுசிலபேர், சாகி
ன்றபடியினாற் றன்னையே தான்சொன்று
சாவனெனல் சங்கையலவே, தேகந்த னைக்
கொல்லு மவனால்வி டப்பட்ட தேகமவ
னல்லன்மகனே, ஆகந்த னிற்கோப மல
துதனை யொருநாளு மாந்மாவெ றுப்பதிலை
யே. 117

தாகப்ப டும்பொருளி லும்மகன் பிரிய
மாந் தநயனிலு முடல்பிரியமாம், ஆகத்தி
லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும்
பிரியமுயிராம், எசுப்பி ராணனிலும் வெகு
பிரிய மாந்மாவி லிந்தவாந் மாமுக்கியம்,

ஊகத்தி னுற்கௌண மித்தைகர்த் தாமூ
ன்று மோரொன்றி லதிகமகனே. 118

கேடலான பொழுதிவன் காணிக்கு
மகனுனை கௌணவாங் மாமுக்கியம், விட
லாத வுடலம்பரிக்குநா னுடலான மித்தை
யாங் மாமுக்கியம். திடமான நன்மைகதி
வேண்டினுற் கர்த்தனுஞ் சீவவாங் மாமுக்கி
யம், சடமாயு முத்தியினின் ஞாநவாங் மா
வான தானேம காமுக்கியம். 119

புலியுமநு கூலமெனி விட்டமாம் பகை
யெனிற் புதல்வனெனி னும்வெறுப்பாம், உ
லகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதியிலு தா
சீந மாமாதலான், மலிநமறு சிந்மயன் பலவ
கையுமிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான்,
அலகிலா நந்தவடி வாகுமுன் சொருபத்தை
யாராய்ந்துபார் மைந்தனே. 120

மாநஞ்சி றந்தகுரு நாதனே யாநந்த
வகைகளைத் தனையென்னிலோ, ஞாநந்தி
சழ்ந்தபிர மாநந்தம் வாசநா நந்தம்விட யாநந்
தமென், முநந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை

யென்பர்சில ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம், யா
னந்த வகைசொலக் கேண்மைந்த னேயெ
ட்டு மிஃதின்ன தின்னதெனவே. 121

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்தி
ரைப் போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்த
நந்தலிற் சுகம்வாச னைச்சுகமு மூப்பிரிய
மாங்மசுகமாம்,யோகத்தி லுளதுமுக் கியசுக
மு தாசீநமுற்றசுக நிசசுகமதாம், ஏகத்தை
நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கியமெ ழுந்தசு
க ஞாநசுகமே. 122

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்களி
னியல்பா மவைசொல மகனேகேள், ஒவ்வா
நனவினி னுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ்
சயநம துறுநேரம், செவ்வா மநமக முகமா
மதிலொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்கா
ண், அவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மநுபவ மது
தான் விஷயசு காநந்தம். 123

ஈனந் தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடரா
மெனமந மசையாமல், சேனந் தனதுகுலாய
ந் தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறி

சீவன், தானந் தமில்பர னுடனொன் றுவ
னொரு தனையல் லதுபிற நினையாமல், ஆநந்
தமயனு மாவன் சுகமிகு மதுதா னுயர்பிர
மாநந்தம். 124

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல்
சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள், தா
ங்கும் மலரணை நன்றா கச்சிலர் சம்பா திப்ப
து தானாகம், தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண்
முறைமையுந் தெரியா தமளிசெய் பொழு
தேபோல், ஆங்குள் வெளிகளு மறியா வநு
பவ மதனா லதபிர மாநந்தம். 125

உதவும் புவியினி லொருவன் னநுபவ
மொருவன் மநதினி லுதியாதே, மதியுங்
கெடுகிற துயில்கொண் டாநந்த மயனன்
றேசுக முறுகின்றான், இதுவிஞ் ஞாந மய
னுஞ் சிந்தையி னினைவாய் வந்திட லழகன்
றே, சுதைவிண் ணோர்புகழ் குருவே நீரிது
சொல்வீர் சகலமும் வல்லீரே. 126

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களு
மறி நினைவிற் பிறிவறி வினிவில்லை, செய்

யுந் நனவினி லிறுகும் மநதொடு சேருஞ்
சிந்மய விஞ்ஞாநன், னையுந் துயர்மந நழு
வும் பொழுதுணர் ஞாநச் சுகமுணு மாநந்
தன், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு
பாகும் போலிவர் பிறிவன்றே. 127

ஒன்றா கியபிர மாநந் தச்சுக மொழிவா
னேன்வெளி வருவானேன், என்றான் முன்
செய்த கருமம் வெளியினி லிழுக்குஞ் சுழு
த்திவிட் டெழுந்தோனும், நன்றா யினசுக
மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும்
பெறமாட்டான், அன்றா மெனவிருந் துறங்
குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யாநந்தம்.

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி
லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம், முந்தை
ச் செயும்வினை சுகதுக் கந்தரு மோநந் தரு
நடு வடிவேகாண், எந்தப் புருடனு மொரு
சிந்தையுமற விருந்தே னெனலநு பவமா
கும், இந்தப் படிதனு தாசீ நச்சுக மிதுவே
மெனு மாநந்தம். 129

நீசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள
நீரன் றேவெளி யீரந்தான், வசமா வகங்கர

மறைந்தானிசமதுபடிந் தான் முக்கியவகை
யாகும், திசையார் திரிசய மறியா தேதுயில்
செறியா தேயுட றறிபோலே, அசையா
தேமதி சமமாகியநிலை யதுதான் முக்கிய
வாநந்தம். 130

மநுடன் மநுடகந் தருவன் றேவகன்
மாகந் தருவெனுண் பிதிரோடே, பனுமா
ஜாநர்கள் கருமத் தேவர்கள் பகர்முக்கியரிந்
திரனாசான்,கனமார் பிரஜா பதியென் விரா
ட்டுபொன் கர்ப்பப் பிரமனென் றின்னோர்
கள், பினவா நந்தங்க ணுரையாம் பிரளய
வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம். 131

எவனா கிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி
லேழாம் பூமியி லிருந்தானேல், அவனா ரத
ன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரநு
பவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சய மிதுவே
யநுபவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி,
உவமா நமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும்
பொடிகளென் முடிமேலே. 132

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினோம்
வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வோம், முந்த

மா னையுஞ் சச்சி தாநந்தப் பொருளுமே
மொழியும் போதில், அந்தமா மத்துவித சுக
மாங்ம சுகமிரண்டு மங்கே சொன்னோம்,
தொந்தமாற் றியமகனே யின்னமுனக்
கையமுண்டேற் சொல்லுவாயே. 133

தூகன் றனையு மெனையுமுல கினையுமீன்
றளித்தருளுங் குருவே கேளீர்,புகன் றசச்சி
தாநந்தப் பதங்கடனித் தனியாகிப் பொருள்
வே றானால், உகண்டமந முறைப்பதெங்ங
ன் பரியாய பதங்களைப்போ லுறவு காணே
ன், அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்
கூட் டியமதுவா யறிவிப் பீரே. 134

தூளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்க
ளினா னீர்மூன்று கூறா யிற்றோ, ஒளிதவ
நஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கினியு
மொருமூன் றாமோ, வெளிமுதலாஞ் சக
மசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து விலக்கி
வேதம், எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தா
தி யெனுப்பிரம மேகந் தானே. 135

நித்தியம்பூ ரணமேசம்பரமார்த்தம் பர
ப்பிரம நிதாநஞ் சாந்தம், சத்தியங்கே வலந்

துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடஸ்தன் சாட்சி போதம், சுத்தமிலக் கியஞ்சநா தநஞ்சீவன் றத்துவம்விண் சோதி யாங்மா, முத்தம்விபு சூக்குமெமன் றிவ்வண்ணம் விதிகுணங்க ண் மொழியும் வேதம். 136

அசலநிரஞ் சுமமிர்த மப்பிரமே யம் விமலம் வசநா தீதம், அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகோ சரம கண்டம், அசம நந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவம நாதி, அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவி லக்கா மநேக முண்டே. 137

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங் கணன்ருய்ச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங் கூடிச், சொன்னபொரு ளொன்றன்றி யிர ண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பிங்பத மாமதனுற் சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரம மேகம், அன்ன பொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரண மா யாவாய் நீயே. 138

நிர்க்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப் பதுதாய் மலடியென நிகரென் ஞதே, சற்

குணனே வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுர ருண்டோ, நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவந்முத்தி பெறப்பிரம ஞாநந் தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களன் று பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே. 139

மோகவிருள் கெடககோடி யருணனெ ன வருகுருவே மொழியக் கேளீர், ஏகபரி பூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்தி விருகும் வண்ணம், ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த்தமா வறிந்தேனையா, ஊகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே 140

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மச த்தாஞற் சாட்சி யெங்கே, சித்தேசத் தாகு மய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியு மில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்து நல்ல சுகமாகு மூகத் துக்கோர், வித்தேயந் நியமாகிற் கடமசத்தாஞ் சுகாநுபவம் விளைந்திடாதே. 141

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது
தன்னாலோ வேறொன் றாலோ, வாயால்வே
றெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத்தேன்
மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ்செயுமோ
சத்தெனவிப் படியதையும் பிரித்துச் சொ
ன்னால், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற்
பங்களைவிட் டொழிந்தி டாயே. 142

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவ
முங் கேள்சுழுத்திச் சுகவா நந்தம, மிருதி
வடி வாதலிலவ் வாநந்த மேயறிவாம் வே
றங் கில்லை, கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்
டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின் றாயே, இரு
தயத்திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா
யிருந்தி டாயே. 143

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி
யிவனுமநு மவம்வி டாமல், பலமலரின்
மதுப்போலே சச்சிதா நந்தமொன்றும் பர
மார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச்
சமாதியிருந் தான்விழித்து பார்த்தபோது,
பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெல்லாந் தோ
ன் றுமொரு படமா னானே. 144

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே
விநோதமின்றி யினிவே றுண்டோ, அதை
யுரைத்து மதைநினைத்து மிருப்பதன்றோ
ஞானிகளுக் கான நீதி, முதலுரைத்த துரி
யாதீ தமுமேழாம் பூமியுமுக் கியமாமென்ற,
பதமுமதின் வகையுமெனக் கெளிதாகத்
தெளியும்வண்ணம் பணித்தி டீரே. 145

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ்
ஞானபூ மிகளே ழென்பார், இனியவற்று
ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக்
கேளாய், தனிவித்துச் சாக்கிரஞ்சாக் கிரம
கா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச் சார்ந்த, கநவு
கநாக் கநவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழு
பேர் கணித்தார் மேலோர். 146

மூந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத்
திரமதுதான் முதல்வித் தாகும், இந்தவறி
விற்பண்டில் லாவகந்தை முளைபோலா மிது
ந நாவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகம
மதை வளருமது மகாந நாவாம், நந்துமகங்
கொடுநனவின் மநோராச்சி யஞ்செயலே
நநாக்க நாவே. 147

உண்டுறங்கி மநோராச்சி யஞ்செயல்
சொப் பநமெனும்பே ருடைய தாகும், பண்
டுகநாக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பது
சொப் பநநாவாம், மண்டுமிருண் மூடுவது
சுழுத்தியா மஞ்ஞாந வகைகள் சொன்னோ
ம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞாநபூ மிகளே
ழும் விளம்பக் கேளாய். 148

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா
ரணையிரண்டாம் பூமி யாகும்,நலதநுமா நசி
மூன்றும் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம் பூமி,
சொலுமசம்சத் திப்பேரும் பதார்த்தாபா
வனைப்பேருந் துரியப் பேரும், மலிநமறு
மகனேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார்
மேலோர். 149

துர்ச்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞாநம்
விரும்புவது சுபேச்சை யாகும்,நற்சங்க மொ
ழிவினவி ஞாநநூல் பழகல்விசா ரணையா
நம்பி, முற்சங்க வேடணைகள் விடறநுமா
நசியிந்த மூன்றி னாலும், சற்சங்க மநதிலு
ண்மையறிவுதித்தல் சத்துவாபத்திதானே.

தத்துவத்தின் மநமுறைத்து மித்தை
யெலா மறத்தலசம் சத்தியாகும், அத்துவி
தாநந்தம்வருந் திரிபுடி போம்பதார்த்தபாவ
னைய தாகும்,வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்த
மவு நசுடாவந் துரிய மாகும், இத்துரிய பூமி
யைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென் றதுவுங்கே
ளாய். 151

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுத
லாற் சாக்கிரமா மூன்றற் கப்பால், சொர்ப
நமா மதுவுமெள்ள நழுவுமைந்தாம் பூமியே
சுழுத்தி யாகும், அற்புதமாஞ் சுகாநுபவ
மிகுமாறும் புவிதுரிய மதற்கப் பாலோர்,
கற்பனையி லாதவிட மதீதமென்று மௌந
மாக் காட்டும் வேதம். 152

துரியநிலந் தனைத்துரியா தீதமெனின்
மயக்கமென்று கருதி மேலோர், அரியதொ
ரு விதேகமுத்தியதீ தமென்பா ரதுகணக்கி
லாரும்பூமி,மருவுசுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத்
தியென்பா ரென்பதுநீ மநத்திற் கொள்வா
ய், பெருமைதரு ஞாநபூ மியின்விகர்ப
மின்னமுண்டு பேசக் கேளாய். 153

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசி
களா முத்தரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரி
யான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத
மாகும், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே
பிரமவித்தாந் தூய முத்தர், இன்னமுமப்
பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான்சொ
ல் வேனே. 154

நாலாம்பூ மியல்வருமுன் மூன்றுபூ
மியுமடைந்து நடந்து மாண்டோர். மேலான
பதமடைந்து பிறந்துமெள்ள மெள்ளவந்து
வீடுசேர்வார், மாலான பவத்தில்விழார் முத
ற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்த மைந்தா, கா
லான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை
வந்த தாமே. 155

இப்புவியி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி
லிரண்டிலடைந் திருந்தா ரானால், அப்புருடர்
மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாதத் தாணை
மெய்யே, தப்புரையென் றவர்கெடுவார் நடு
வான மறைகளைநீ சங்கி யாதே, செப்புமொ
ழி வழிதிடமா யகம்பிரம மென்றிருந்து
தெளிந்தி டாயே. 156

பேரில்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேக
முத்தி தருஞான பூமி யென்று, நெல்லாகி
முளைக்குமெனத் தண்டுலமாக் கியகுருவே
நீர்சொன் னீரே, இல்லாளுங் குடும்பம்விட்
டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கி யானோர், அல்
லாமன் முத்திபெறா ரென்றுசிலர் சொலு
மயக்க மகற்று வீரே. 157

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கை
நன்று தெரியக் கேளாய், கட்டழியுந் துறவு
நால் வகையாகு மவைகளுக்கங் காகும் பேர்
கள், பட்ட துயர் கெடுங்குடீ சகம்வெகூ தக
மம்சம் பரம வம்சம், விட்டகலுந் துறவுக்கு
விராகங்கா ரணமன்றி வேட மன்றே. 158

மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதரமு:மென
மூன்று வகைவி ராகம், வெந்துயரம் வரும்
பொழுது குடும்பத்தைவெறுத்துவரும்விரா
க மந்தம், இந்தவுட லளவுமனை தாம்வேண்
டா மெனவிடறீ விரமென் பார்கள், அந்த
ணனூர் மித்தையென விடலதுதீ விரதரமா
மறிந்தி டாயே. 159

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்க
ளொன்றும்பலித்திடாதே, தீவிரத்திற்குடீ
சகமும் வெகூதகமு மென்றிரண்டு திறங்க
ளுண்டாம், தாவிநடந்திடத்திடமிலாதவர்க்
குக் குடீசகமுஞ் சகங்க ளெங்கும், மேவிநடந்
திடத்திடமுள் ளவர்க்குவெகூ தகமுமென
விதித்தார் மேலோர். 160

இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்
றும் பரமாம்ச னென்றுஞ் சொல்வர், வரு
மம்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி
வாரா தென்பார், பரமாம்ச னுக்குமுத்தி
யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்குமென்பார்,
திரமருவும் பரமாம்சன் றனுமிரு வகையா
செப்பக் கேளாய். 161

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பே
ர்களவ ரிற்சிஞ் ஞாசு, மெய்ஞ்ஞான பூமியின்
முன் மூன்றுபூ மியு ளடக்கும் விவேகி யா
னேன், சுஞ்ஞான வானென்போன் சீவந்
முத்தி யடைந்திருக்குந் தூய மேலோன்,
அஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகை
யா மதுவுங் கேளாய். 162

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்
தடைவர் பரம ஞானம், அந்தணர்மன் னவர்
வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞா
னம், இந்தவகைச் சாத்திரத்து மூலகத்து நட
ப்பதுகண் டிருந்து மைந்தா, சிந்தனையின்
மயக்கமென்னே சுருதியுத்தி யநுபவத்தாற் 163
றெளிந்தி டாயே.

பிறந்ததுண் டானு லன்றே பிறகுசா
வதுதா னுண்டாம், பிறந்ததே யில்லையென்
னும் பிரமமா வதுவு நானே, பிறந்தது நா
னென் றுகிற் பிரமமன் றந்த நானே பிறந்
தது மிறந்த தற்ற பிரமமா நானே, நானே.

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறி
யே னென்றால், நானென்ப தேது பின்னை
நம்முடைப் புந்தி யென்னில், தானது மயக்
கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி, நானென
நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே. 165

நிறைந்தவா றெந்த வாறு நிலைதெரிந்
திலனென் றுயேல், அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி
தன்னி லாநந்த மதுவே யாகும், குறைந்ததற்

காமம் ... தன்னிலில்லை,
நிறைந்த ... ந்த வாம்மா நிதாநமில் வறிவே
தானே. 16

மநத்தினு லெண்ணித் தானே வந்த
திவ்வுலகமாகும், நினைத்திடி லநேகலோக
நிற்பதவ் வறிவி லன்றோ, அனைத்தையுங்
கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென்
றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய்
நிறைந்தோ னானே. 16

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யாகங்
மநுப விக்க, எந்தவா றிருந்து கொண்ட
லெனக்கிது தெரியு மென்னில், இந்தமூ
றவஸ்தை தம்முளெழுந் திடும் விருத்தி நீ
இல், அந்தவா றிருந்து நீயு மாநந்த மடை
லாமே. 16

வாதநா வசததி னாலே வருகிற விருத்
தியெல்லாம், எதினு லடக்க லாகு மென்று
தான் விசாரஞ் செய்யில், போதமா மிராசன்
னுப் புந்தியைப் புலன்க ளெல்லாம், தா